Despre inocenta pierdută a sărutului

Răspuns către Corina (Sibiu)

Poate să aprofundaţi puţin tema aceasta: În afară de trimiterea sexuală, de ce un sărut este păcat? Da, înţeleg, e voluptate la mijloc, e fire pământească, dar este cea mai pură dovadă de umanism…

Pentru că spuneai că îţi place Stănescu, îmi amintesc o poezie de-a lui, dacă tot veni vorba de sărut, despre adolescenţii care se sărută pe străzi. Era o poezie cu multe interjecţii şi semne de exclamare, o apologie a sărutului. Ceva de genul: „Ah tinerii se sărută, cum se mai săruta tinerii pe străzi, nebăgând în seamă maşinile, zgomotul, moartea, de parcă însuşi trupurile lor nu ar fi decât nişte prelungiri ale sărutului".

Există în această poezie o exaltare disperată. Tinerii lui Stănescu, şi Stănescu însuşi, încearcă să se ascundă de moarte, că de o ploaie de primăvară, la umbra acelor săruturi. Sărutul apare la Stănescu că o toartă de care se prind cu disperare cei care au căzut cu viteză în vârtejul necruţător al morţii. Cioran îşi exprima şi el aceeaşi spaimă, deşi în termeni mult mai vulgari, în Pe culmile disperării, se pare, dar asta nu are nicio importanţă. Acesta zice că numai orgasmul îl sustrage de la obsesia morţii.

Iar eu cred că de la candoarea lui Stănescu până la mojicia lui Cioran nu e chiar atât de mult. De aceea, aş putea spune că deşi, teoretic, ar trebui să existe o fracţiune de inocentă a sărutului, practic ea nu are posibilitate să se împlinească, deoarece inocenta este spulberată încă mai înainte că sărutul să se petreacă.

Socotesc că însăşi pornirea spre sărut este deja o manifestare şi materializare a poftei în plină clocotire. Dacă cineva va zice că dimpotrivă, de prea multe ori, sărutul este folosit tocmai pentru a se ajunge la excitaţie, va trebui să-l contrazicem. Aceasta se întâmplă numai cu trupurile istovite de păcat. Dar, deşi trupurile au nevoie de săruturi pentru a fi trezite, mintea este excitată, căci fără excitarea minţii nimeni nu simte nevoia să sărute, după cum nu simte nevoia să bea apă cel căruia nu-i este sete.

Aşadar, sărutul este cel puţin o dezvirginare a minţii. O fată sărutată nu mai poate fi numită fecioară, pentru că ea a depăşit bariera psihologică a fecioriei, care este mai grea decât cea fizică, voinţa ei a fost înfrântă. Deşi, aparent, o astfel de faţă are toate „probele" fecioriei,

eu aş asemăna-o cu un ou din care s-a supt, pe o gaură făcută cu acul, tot conţinutul. Există, într-adevăr, o grămadă de astfel de „fecioare" cu trupul, dar care au în palmares nenumărate nopţi de jocuri erotice şi de perversiuni dintre cele mai încurcate. Această dispoziţie i se inoculează fetei odată cu primul sărut şi nimeni niciodată nu-i mai poate reîntoarce fecioria, decât poate doar moartea.

În ce măsură este sărutul o manifestare a umanului? Da, sărutul este tocmai manifestarea umanului, nimic mai mult. Nu mă refer acum la sărutarea apostolică, la sărutarea păcii, căci nu despre asta vorbim. Dar sărutarea dintre un bărbat şi o femeie poate fi doar o manifestare şi materializare a poftei, după cum am mai zis, sau o ultimă staţie a păcatului, atunci când sărutul se dă „fără patimă", tocmai pentru că patimă a fost de curând satisfăcută. De aceea, socotesc că limba romană şi-a rezolvat fericit problema diferenţei dintre sărutarea pătimaşă şi cea nevinovată, propunând cuvinte separate pentru fiecare: „sărut" şi „pupat".

Cred însă că până la o anumită vârstă, termenul din urmă se abţine să existe. Aşa că, în afară de trimiterea sexuală a sărutului, despre care vorbeai, chiar nu mai văd nicio trimitere.

Sărutul, de fapt, este un sărut dat poftei. Dacă pofta în sine este omenească şi, atunci când nu este primită în inimă, adică atunci când nu suntem de acord cu ea la nivelul minţii şi ne împotrivim ei cu sabia duhului, care este rugăciunea, nu este păcat, totuşi pactul cu poftă, chiar şi când nu se ajunge la faptă, este păcat. Cu atât mai mult va fi păcat manifestarea vădită a acceptării poftei, care se face prin sărut. Dar dincolo de simplă acceptare a poftei, sărutul el însuşi prilejuieşte atâta plăcere, încât mulţi îl găsesc mai important decât actul sexual propriu-zis, de aceea, în jocul erotic, îi acordă mai mare atenţie şi mai mult timp.

Să ştii că această părere o împărtăşeşte toată Biserica. Există chiar un canon prin care preotul care a sărutat o femeie cu patimă, chiar dacă nu s-a împreunat cu ea, se caterisește. Şi asta în timp ce alt canon oferă şansa de reabilitare preotului care a căzut în malahie (onanism), de până la două ori. E o vedere ciudată, desigur, dar asta şi pentru că avem un Dumnezeu care „caută la inima omului". Sărutul este păcat că şi curvia totală, tocmai pentru că este o manifestare a doririi şi acceptării păcatului, deci, săvârşirea lui. Toate celelalte păreri despre sărut le găsesc forţate şi nesincere.

Cu toate că nu aş vrea ca asta să-i împingă pe cei care doar s-au sărutat, dar încă nu şi-au folosit trupurile, să o facă acum. Curmarea păcatului, în orice stadiu de avansare ar fi, e o biruinţă şi o încununare. Dacă cineva a luat-o pe un drum greşit şi a aflat asta, nu merge mai departe, ci se întoarce, ca să nu piardă timp şi nici puteri pentru regăsirea şi continuarea drumului celui drept.

Cei mai mulţi sunt tentaţi să meargă în săvârşirea păcatului până la capăt, gândind că de acolo se vor întoarce înapoi. E o tentaţie demonică, sinucigaşă. Sărutul este doar începutul, doar păşirea în marea nesfârşită a păcatului şi a morţii. A continua să înoţi în această mare, gândind că o vei străbate încolo şi înapoi, este chiar mai riscant decât pare. Există mai mulţi înecaţi lângă mal, decât în mijlocul mării.